

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 1903/05
17.11.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: мр Јадранке Ињац, председника већа, Боривоја Буњевачког и Зоје Поповић, чланова већа, са саветником Врховног суда Гораном Јосифовим, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца АА, изјављеној против оспореног решења туженог Министарства рада, запошљавања и социјалне политике Републике Србије бр. 553-03-00391/2004-10 од 23.12.2004. године, у предмету додатка за негу и помоћ другог лица, у нејавној седници већа одржаној дана 17.11.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем туженог одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Центра за социјални рад у Малом Зворнику бр. 553-250/1/2004-01 од 01.06.2004. године, а којим је одбијен његов захтев за признавање права на додатак за помоћ и негу другог лица његовој пословно неспособној ћерки, ББ, чији је он старацац.

Тужилац благовремено поднетом тужбом побија законитост оспореног решења туженог органа и у том смислу наводи да је Центар за социјални рад у Малом Зворнику, као првостепени орган учинио битне повреде одредаба Закона о општем управном поступку, јер је његова ћер ББ тежак болесник и у таквом стању да је помоћ и нега другог лица неопходна, тим пре, што је она већ примала такву помоћ од истог Центра. Даље истиче да он има 72 године и да је помоћ ћерки веома тешко пружати без признатог права на накнаду. Са ових и с тим у вези осталих навода ближе означених у тужби, предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи, као незаконито.

Тужени орган је у одговору на тужбу, остајући при разлозима из оспореног решења, предложио да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор на основу чињеница утврђених у управном поступку у смислу члана 38. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" бр. 46/96) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у складу са чланом 39. став 1. истог Закона, Врховни суд Србије је оценом навода тужбе, одговора на исту и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Из списка предмета ове управне ствари произлази да је Центар за социјални рад у Малом Зворнику, одлучујући о захтеву тужиоца за признавање права на додатак за помоћ и негу другог лица за ћер ББ, прибавио Налаз, оцену и мишљење првостепеног органа вештачења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање запослених, Дирекција у Београду, бр. 133 од 21.04.2004. године, којим је утврђено да код исте не постоји потреба за помоћи и негом другог лица, па је ожалбеним решењем одбио захтев. Са овим налазом се, у поступку по жалби, сагласио и другостепени орган вештачења својим Налазом, оценом и мишљењем бр. 499/501 од 03.11.2004. године, па је стога тужени орган оспореним решењем оценио да је правилно поступио првостепени орган када је утврдио да нису испуњени услови да се захтеву тужиље удовољи, са ког разлога је жалбу одбио, као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења, Врховни суд Србије је нашао да је без повреде правила поступка и код потпуно утврђеног чињеничног стања правилно поступио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца. Ово стога, што је одредбом члана 23. Закона о социјалној заштити и обезбеђивању социјалне сигурности грађана ("Сл. гласник РС" бр. 36/91...21/01), прописано да право на додатак за негу и помоћ другог лица има лице коме је због природе и тежине стања, повреде или болести неопходна нега и помоћ за обављање радњи ради задовољавања основних животних потреба, под условом да ово право не може да оствари по другом правном основу и да не користи право на смештај у установи социјалне заштите, с тим што се потреба за помоћи и негом утврђује на основу прописа о пензијском и инвалидском осигурању. Одредбом члана 244. став 2. Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник РС" бр. 34/03) прописано је да се право на новчану накнаду за помоћ и негу другог лица до доношења одговарајућег прописа остварује под условима утврђеним прописима који су важили до дана почетка примене овог Закона, а у време примене истог важио је Закон о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник РС" бр. 52/96...29/01) чијом одредбом члана 37. је прописано да потреба за помоћи и негом другог лица постоји кад лице из члана 36. овог Закона у току трајања

осигурања постане непокретно, као и због тежине и природе трајних болести и болесног стања није способно да се самостално креће ни у оквиру стана, уз употребу одговарајућих помагала, нити само да се храни, свлачи, облачи и да одржава основну личну хигијену, као и слепо лице које је изгубило осећај светлости са тачном пројекцијом и лице које постиже вид са корекцијом до 0,05.

Код утврђеног чињеничног стања од стране надлежних органа вештачења да ББ, која је самостално покретна у кућним условима, није слепо лице, нема знакова кардиопулмоналне декомпензације, док у психичком погледу не постоје знаци тешке деменције, то се иста не може сматрати беспомоћним лицем у смислу цитираних одредби закона.

Цењени су и поменути наводи тужбе да је ББ тежак болесник па суд налази да су исти без утицаја на другачије решење ове управне ствари. Ово стога, што је одредбом члана 93. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању прописано да када је за решавање о праву из пензијског и инвалидског осигурања потребно утврђивање и постојање, између осталог и неспособности за самосталан живот и рад, фонд те чињенице утврђује на основу налаза и мишљења органа вештачења, што је у конкретном случају то и учињено.

Са изнетих разлога, налазећи да су неосновани наводи тужбе да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је на основу чл. 41. ст. 2. Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ" бр. 46/96), решио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 17.11.2005.године У. 1903/05

Записничар, Председник већа-судија,

Горан Јосифов, с.р. Мр Јадранка Ињац, с.р.

За тачност отправка

сђ